

Arrest

nr. 184 393 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 9 december 2016, in functie van haar wettelijk samenwonende partner met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 december 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2016 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 04.06.2015 veroordeeld door het Hof van Beroep Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens gewone diefstal en bendevorming, deelname.

Uit de aard, de ernst, en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, sedert 08.09.2008 wettelijk samenwonend met haar partner. Uit dit partnerschap werden 3 kinderen geboren, respectievelijk op 12.04.2004, 17.05.2008 en 16.10.2010. Daarnaast heeft betrokkene nog twee kinderen uit een eerdere relatie. Desondanks heeft betrokkene zich er toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt aller- minst van verantwoordelijkheid tegenover haar kinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de open- bare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...]

1.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing namelijk dat het verblijfsrecht van verzoekster geweigerd dient te worden op basis van artikel 43 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

[...]

Het stelt hierbij dat 'het persoonlijk gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving'.

Om deze these te onderbouwen wordt verwezen naar één strafrechtelijke veroordeling dewelke verzoekster opliep.

Dit betrof een veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 4 juni 2015.

De feiten waarop deze veroordeling betrekking heeft dateren echter van 1 mei 2010 tot 26 oktober 2010.

Sindsdien zijn daarenboven ook geen nieuwe feiten meer gepleegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst aldus naar feiten van meer dan 6 jaar geleden om vandaag te stellen dat verzoekster een 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.'

Dit gaat uiteraard niet op en is in strijd met art. 43 juncto art. 45/1 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in zijn beslissing dd. 23 december 2016 enkel oog voor de veroordeling dewelke verzoekster opliep.

Los van het feit dat deze, zoals reeds eerder gemeld, betrekking heeft op feiten van meer dan 6 jaar geleden, is dit ook in strijd met art. 43 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel stelt immers dat de om redenen van openbare orde genomen maatregelen in overeenstemming dienen te zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat zij uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen:

"De Belgische verblijfsreglementering bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf van een unieburger slechts geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Daarbij spelen de volgende beperkingen die ook in de Burgerschapsrichtlijn zijn opgenomen:

...

De om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregel moet in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken unieburger. Strafrechtelijke veroordelingen vormen op zich niet altijd een afdoende reden. Het gedrag van de betrokken unieburger moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. "

(B. Gabriëls en N. Vanderscheuren, "Het recht op toegang en verblijf voor unieburgers en hun familieleden" in Administratieve wegwijzer voor vreemdelingen, vluchtelingen en migranten, Kluwer, Mechelen, 3.5/25-26)

"Als je voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging kan de DVZ je aanvraag niet weigeren, tenzij:...

Je een gevaar bent voor de openbare orde of nationale veiligheid. Een strafrechtelijke veroordeling is daarvan op zich nog geen bewijs. Het gevaar moet actueel zijn. (<http://kruispuntmi.be/thema/de-unieburger-is-economisch-actief-in-belgie/je-bent-derdelander/je-bent-wettelijk-partner-van-een-economisch-actieve-unieburger/hoe-verloopt-de-procedure-in-belgie-voor-gezinshereniging-met-een#6>)

"Evenredigheid: Maatregelen die worden genomen in verband met de openbare orde of de openbare veiligheid moeten:

— Evenredig zijn (uitzetting heeft ingrijpende gevolgen voor iemands leven en moet in verhouding staan tot de ernst van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid); en

— Uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene, dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verdere waarborgen: Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn op zichzelf geen grond om het recht van vrij verkeer en verblijf te beperken. Beperkende maatregelen kunnen ook niet uitsluitend om algemene preventieve redenen worden genomen. De EU-landen hebben het recht uw strafregister te raadplegen maar mogen u niet vragen een kopie daarvan te verstrekken of een verklaring van goed gedrag over te leggen.

Factoren die een rol spelen: Alvorens een besluit tot uitzetting te nemen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet het gastland onder meer rekening houden met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied;
- leeftijd, gezondheidstoestand, economische en gezinssituatie;
- de sociale en culturele integratie in het EU-gastland; en
- de mate waarin de betrokkene banden heeft met het land van herkomst.”

(Europese Commissie Directoraat-Generaal Justitie, Vrij verkeer en verblijf in Europa)

Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken enkel rekening heeft gehouden met de veroordelingen zonder te kijken naar het persoonlijk gedrag van verzoekster schendt zij met haar beslissing dd. 16 februari 2016 het artikel 43 Vreemdelingenwet.

Er wordt geen enkel actueel element aangehaald door de Dienst Vreemdelingenzaken om zich op art. 43 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te beroepen, noch wordt er rekening gehouden met de persoonlijke gezinssituatie van verzoekster.

Een blik op of analyse van het persoonlijk gedrag van verzoekster en de feiten in deze zaak had hen dan ook geleerd dat verzoekster aan alle voorwaarden voldoet voor het bekomen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Dit wordt ook bevestigd in het arrest nr. 172 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 juli 2016 (zaak RvV 186 248 / II) waar werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel beroept op een eerdere veroordeling van feiten die reeds jaren geleden zijn gebeurd, dit niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een actuele dreiging en deze beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt:

"Gelet op het feit dat alle veroordelingen van de verzoekende partij die worden opgesomd in de bestreden beslissing en waarop de verwerende partij haar beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij baseert, betrekking hebben op feiten die dateren van voor juli 2005, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor, op grond van de opgegeven motieven, te stellen dat de verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gezien er reeds meer dan 10 jaar zijn verstreken sinds het plegen van de laatste feiten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen . (RVV, arrest nr. 172.204 dd. 20 juli 2016 (RVV186 248/11))

Door in casu dezelfde redenering te voeren, wordt met huidige beslissing eveneens deze motiveringsplicht geschonden.

2.

Om deze redenen gaat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat het persoonlijke en familiale belang van verzoekster in deze ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde uiteraard ook niet op.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoekster zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Zoals hierboven reeds aangegeven woont verzoekster reeds sinds 2008 wettelijk samen met haar partner en heeft zij ook zes minderjarige kinderen dewelke allen Unieburgers zijn.

Zij hebben hun leven hier in België, samen met hun moeder.

Indien verzoekster zou verplicht worden terug te keren naar haar land van herkomst, zou zij alle contact met haar man en kinderen verliezen.

Van deze man en kinderen kan niet verwacht worden dat zij hun verregaande integratie (verscheidene van de kinderen zijn in België geboren) opgeven en zomaar naar Bosnië- Herzegovina zouden verhuizen.

In haar arrest in de zaak Berrehab t. Nederland dd. 21 juni 1988 oordeelde het Europees Hof Voor de Rechten van de Mens dat het recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven van de heer Berrehab werd verstoord doordat de Nederlandse autoriteiten weigerden hem een verblijfsvergunning te geven terwijl hij als gescheiden ouder een bij haar moeder verblijvend dochtertje had dat de Nederlandse nationaliteit bezat en waarmee hij regelmatig contact had.

Gezien verzoekster in deze effectief een gezinscel vormt met haar kinderen en man dewelke dus allen Unieburgers zijn is er hier bijgevolg sowieso sprake van een schending van art. 8 EVRM indien aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.”

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de

genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekster heeft kennis kunnen nemen van de overwegingen in rechte en in feite die aan deze beslissing ten grondslag liggen en deze kunnen op zich als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekster diende een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer specifiek in functie van haar wettelijk samenwonende partner met de Nederlandse nationaliteit. Deze aanvraag wordt door het bestuur geweigerd om redenen van openbare orde en op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45/1, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid.

Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Om vast te stellen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van het attest van de verklaring van inschrijving of bij de afgifte van de verblijfskaart en indien de minister of zijn gemachtigde het noodzakelijk vindt, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel, aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over het gerechtelijke antecedenten van de betrokken persoon. Deze raadpleging mag niet systematisch zijn.”

In casu oordeelt verweerder dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de

samenleving. Om hiertoe te besluiten wordt verwezen naar een veroordeling op 4 juni 2015 door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van twintig maanden wegens “gewone diefstal en bendevorming, deelname” en meer bepaald naar “de aard, de ernst en de recentheid” van de gepleegde feiten.

Verzoekster betoogt dat de feiten waarop voormelde strafrechtelijke veroordeling betrekking heeft reeds dateren van 1 mei 2010 tot 26 oktober 2010 en er sindsdien geen sprake was van nieuwe feiten. Zij geeft zodoende aan de recentheid in de tijd van de gepleegde feiten te betwisten.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier zoals dit initieel werd voorgelegd aan de Raad het arrest van het hof van beroep van Antwerpen zelf niet bevatte. Er blijkt aldus geenszins dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing de inhoud van dit arrest of de concrete feiten die hebben geleid tot de veroordeling en het tijdstip hiervan kende. Het gegeven dat verweerder voorafgaand aan de terechtzitting aan de Raad alsnog een kopie van het betreffende arrest overmaakte, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Een lezing van het desbetreffende arrest leert verder dat verzoekster in haar middel correct aangeeft dat de feiten die aan de veroordeling ten grondslag liggen reeds dateren van 2010, oftewel meer dan zes jaar voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing.

Door te besluiten dat verzoekster kan worden geacht gelet op haar persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde onder meer gelet op de recentheid in tijd van de gepleegde feiten, doch zonder dat blijkt dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing kennis had van de inhoud van het arrest van het hof van beroep van Antwerpen of van het tijdstip waarop de feiten waren gepleegd, blijkt niet dat verweerder zijn beslissing op voldoende zorgvuldige wijze heeft voorbereid en er zich van heeft verzekerd te beschikken over alle vereiste gegevens en/of stukken om met kennis van zaken zijn beslissing te nemen. Het motief dat de feiten die hebben geleid tot de veroordeling recent zijn gepleegd, één van de determinerende motieven om te besluiten dat verzoekster wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. In dit verband merkt de Raad ook op dat het, voor zover verweerder alsnog kennis zou hebben gehad van het betreffende arrest bij het nemen van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk is om feiten die dateren van meer dan zes jaar geleden zonder meer als recent te beschouwen.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder bij zijn beoordeling dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, meer bepaald waar hij in dit verband wees op de recentheid in de tijd van de gepleegde feiten, niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan, minstens kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden aangenomen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS